

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

פינחס

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב
(תרגום הפשו)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ושלוש לבריאה
שנת הקהל

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' פינחס בן הו"ח ר' דוד ע"ה קונין
נפטר אור ליום ד' פ' פינחס, כ"א תמוז ה'תשע"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' שלום דובער וזוגתו מרת זעלדא רחל שיחיו קונין

* * *

לעילוי נשמת

מרת בלומא לאה ע"ה

בת הרה"ח ר' ישעי' משולם זוסיא שו"ב ע"ה (המכונה "דער בוידער רב")
אשת הרה"ח התמים ר' מרדכי דובער ע"ה

לאקשין

נפטרה ביום ש"ק פ' פינחס, כ"א תמוז ה'תשע"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

מרת יענטא בת הרה"ח התמים ר' שמואל ע"ה
אשת הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן יהושע ע"ה

ליאחאו - לייט

נפטרה ביום ב', כ"ג תמוז ה'תשע"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדם

הרה"ת ר' מרדכי יוסף וזוגתו מרת חי' שיחיו לייט

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

צורך והכרח להגדיל ולהרחיב עוד יותר את „בית רבינו“, ועד להגדלה והרחבה שהיא באופן דפריצת גדר, „פריצת“ (בגימטריא 770), כמו בנין בית פנחס³².

וע"פ האמור לעיל ע"ד גודל העילוי ד„בית רבינו שבבבל“ – ש„נסע מקדש וישב שם“, והוא מקום המקדש גופי דלעתיד, ועד שבו יתגלה מקדש העתיד ומשם יחזור לירושלים – מובן גודל הזכות דכאו"א מישראל להשתתף בגופו ובממונו³³ (וכל המרבה הרי זה משובח) בבניית „בית רבינו שבבבל“, כהכנה לירידת והתגלות מקדש העתיד תיכף ומיד ממש.

(קונטרס בענין מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל - סה"ש תשנ"ב ע' 465)

32) ועד להנחת אבן פינה.

[בערב ח"י אלול שנת תשמ"ח נערכה הנחת אבן פינה (להגדלת והרחבת) בית הכנסת ובית המדרש דליובאוויטש שבליובאוויטש, במעמד כ"ק אדמו"ר שליט"א, שהניח האבן פינה בידי הק'. המו"ל].

33) ע"ד ובדוגמת בית המקדש – שהכל חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם כו" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א הי"ב).

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind> יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מספרת במסכת מנחות⁷ שרבי עקיבא אמר דבר הלכה שאף משה רבנו לא ידע עליה – וגם בקיום המצוות, המוטל על כל אחד לבצע, ואין אחד נוגע בפרנסתו של חברו. מה שכתוב⁸ „זכה – נוטל חלקו וחלק חברו“ – אמור בקשר לגן-עדן, שהוא שכר המצוות, אבל במצוה עצמה, הנעלית משכרה, יש לכל אחד חלקו שלו. לפיכך יתכן שאחר אינו עושה זאת משום שהדבר מענינו הוא שעליו לעשותו.

ב. לגבי פנחס נאמר⁹: „פנחס – זה אליהו“. ונשאלת הקושיא: הרי תחלה היה פנחס ולאחר מכן היה אליהו, והיה, איפוא, צריך לכתוב „אליהו – זה פנחס“? התירוץ לדבר הוא לפי הנאמר בזוהר¹⁰ שאליהו היה עוד קודם לכן, אלא שלא היה אז ילוד אשה, כי אם מלאך, ולכן נאמר: „פנחס – זה אליהו“.

משמעות הדברים בעבודת ה' היא:

הרי הוסבר לעיל כי כל אחד נדרש לא לבדוק אחרי הזולת כי אם לבצע כל ענין הבא לידו. ונשאלת השאלה: מנין לקחת כח לכך? – באה, איפוא, התשובה: „פנחס – זה אליהו“. מאחר שהקב"ה זימן לאדם דבר שעליו לעשותו במסירת-נפש, ניתנים לו כחות לכך, ויתכן אף שמתלבש בו ניצוץ של מי שאינו ילוד אשה.

ג. ההוראה שבדבר לאברכים שבדורנו היא שאין עליהם לערוך חישובים שפלוגי מסוגל לעשות ופלוגי מסוגל לעשות – אלא

א. בפרשת השבוע מסופר, כי בשעה שאירע מעשה זמרי, לא ידעו בני ישראל מה לעשות, למרות שהיו במקום משה ואלעזר וזקני ישראל. נענה פנחס, שהיה אז הצעיר שבחבורה¹ (הגמרא² מפרטת את הסדר בו לימד משה את התורה לבני ישראל: תחלה למד עם אהרן, לאחר מכן עם אלעזר ואיתמר, אחר – עם שבעים הזקנים, ואחרי כן עם כל ישראל. נמצא שפנחס למד תורה יחד עם כל ישראל) ואמר: „... קנאים פוגעים בו“. אמרו לו: „קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא“³ (=קרייין האגרת הוא שיהא השליח)...

ההוראה מן האמור היא:

יש ענינים שהגדולים שבדור שותקים ביחס להם ואינם מגיבים עליהם. אין זו תמיד הוכחה שאין לעשות דבר, ולמצוא חשבונות ופולפולים להתחמק מכך. יש לדעת שהוראה את עצמו מסוגל לעשות בנידון – צריך לעשות, והעובדה שגדולים ממנו אין אומרים דבר – היא, אולי, „כדי שיטול פנחס את הכהונה“⁴, כלומר: זה חלקו הוא המוטל עליו „לברר“, ודוקא עלידו – להגיע לשלימותו.

כשם שבגשמיות יש לכל אחד חלקו שלו ואין נוגע בפרנסתו של חברו⁵ – כך, וכל שכן וקל וחומר, ברוחניות – יש לכל אחד חלקו בתורה

– עליו נאמר: „ותן חלקנו בתורתך“⁶, שאין משמעותו רק בקשר להבנת תורה, כי

אם גם בקשר לחידושי תורה, כפי שהגמרא

(1) במדבר רבה פרשה כ, כה. תנחומא בלק, כא.

(2) עירובין נד, ב.

(3) סנהדרין פב, א.

(4) במדבר רבה פרשה כ, כד.

(5) על דרך אין אדם נוגע במוכן לחברו – יומא לת, ב.

(6) אבות פרק ה משנה כ.

(7) כט, ב.

(8) תגיגה טו, א.

(9) תרגום יונתן וארא ו, יח. ילקוט שמעוני ריש פ'

פנחס. זור חלק ב קצ, סע"ב. רלב"ג מלכים א יז, א.

(10) חלק א מו, ב. עיין שם בהגהות דרך אמת ועוד.

פרץ", ודרשו חז"ל²³ "זה משיח, שנאמר²⁴ עלה הפורץ לפניהם"²⁵.

... בשלימות דמספר שבע (שבע מאות ושבעים) נרמזת גם שלימות עבודתו של רבינו במשך כל ימי חייו, שבע עשיריות שנים, שבעים שנה (תר"ם – תש"י), ועד לגמר ושלימות עבודתו בעשור השביעי בחצי כדור התחתון (מהבית שמספרו שבע מאות ושבעים), כולל גם המשך העבודה בשנים שלאח"ז ע"י דור השביעי, "כל השביעין חביבין"²⁶ – שע"ז נעשית השלימות דמעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות בכל שבעת הארצות שבעולם, ותיכף ומיד "יוסיף אדני שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", ע"י ש"פּרצת (בגימטריא שבע מאות ושבעים) עליך פרץ", "עלה הפורץ לפניהם".

ובכל זה ניתוסף הדגשה יתירה בתקופה האחרונה:

העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מ"בית רבינו" (770) הולכת ונמשכת וביתר שאת וביתר עוז גם לאחרי (עשר שנים האחרונות ב)חיים חיותו בעלמא דין, יותר מארבעים שנה (תש"י – תש"נ), באופן ד"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"²⁷, ונמצא, ש"בית רבינו" (770) הוא בבחינת "תלפיות", "תל שכל פיות פונים בו"²⁸, יותר מיובל שנים (ת"ש – תש"נ), "עד עולם"²⁹.

וענין זה מודגש עוד יותר כשרואים במוחש שהולך וניתוסף ביתר שאת וביתר עוז במספר בני"ש שבאים ל"בית רבינו", "ברוב עם הדרת מלך"³⁰ (כולל גם "מאן מלכי רבנן"³¹, ובפרט נשיא (מלך) הדור), ונעשה

(23) אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

(24) מיכה ב, יג.

(25) ולהעיר, ש"בית משיח" בגימטריא "פרצת" (770). ודו"ק.

(26) ויק"ר פכ"ט, יא. וראה ד"ה באתי לגני ה'ש"ית בתחלתו. ובארוכה – ד"ה זה תשי"א.

(27) תבוא כט, ג.

(28) ברכות ל, א.

(29) שמואל"א א, כב ובפרש"י. ירושלמי ברכות פ"ד ה"א. וראה קידושין טו, א. מכילתא

ופרש"י משפטים כא, ו.

(30) משלי יד, כח.

(31) ראה גיטין סב, סע"א. זח"ג רנג, ב – ברע"מ.

לקוטי

שכל דבר הבא לידם – עליהם לדעת – חלקם הם, ויש להם כחות לכך, וצריכים הם לעשותו במסירת-נפש.

מסירת-נפש – כפי שאמר הרבי: אין משמעותה של מסירת נפש – לעלות לגג ולקפוץ הימנו, ח"ו. מסירת נפש צריכה להיות בלי רעש ושאון, "לא ברעש הוי"¹¹. מסירת נפש צריכה להיות בכל הפעולות היום-יומיות, "אוטם אזנו וגו' ועוצם עיניו"¹². אפילו לגבי למוד התורה דרושה מסירת נפש: לא לקחת את התורה אליו, כי אם לקחת את עצמו אל התורה... וכשיש רצון באמת – ודאי יושג הדבר.

וכשישנה מסירת נפש של פנחס הרי גם "פנחס – זה אליהו", שיבשר את הגאולה¹³, כלומר: כל ה"עבודה" העשויית היא הכנה למשיח, לעשות את העולם – מקדש לו, יתברך.

(משיחת י"ב תמוז, תשי"ד)

ד. בפרשת השבוע מסופר אודות פנחס שקינא קנאת ה' צבאות. הכלל הוא: "אי אפשר לבית המדרש בלא חידוש"¹⁴. הדברים אמורים בתורה שבעל-פה, ואם כן בתורה שבכתב, שמכל אות שבה נלמדות הלכות שלמות – כל שכן שסיפור שלם, כהסיפור אודות פנחס, יש בו חידוש.

מה החידוש בספור זה? – הענין של "הלכה ואין מורין כן"¹⁵ ו"קנאין פוגעין בו"¹⁶. כלומר: ישנם דברים שכאשר באה אודותם שאלה לבית דין כיצד יש להתנהג בהם –

(11) מלכים א יט, יא.

(12) ישעיה לג, טו. וראה קונטרס העבודה פרק ב.

(13) תרגום יונתן וארא ו, ח.

(14) חגיגה ג, א.

(15) עירובין ז, א. ביצה כה, ב.

(16) סנהדרין פב, א.

שיחות

פינחס

ישיבו בשלילה, משום שכך כתוב בשלחן-ערוך, ועם זאת מופיעה באותו שלחן-ערוך ההלכה של "קנאין פוגעים בו", כלומר: כשהאדם לא בא לבית-דין כי אם עושה כהרגשתו הנובעת מפנימיות נפשו – עשה כפי ההלכה ("הלכה ואין מורין כן") וכיוון לרצון העליון.

תמיד, יש בכל דבר לשאול את פי בית-דין, אבל כשמדובר בקנאת ה' צבאות, הרי הדבר דוגמת הנאמר¹⁷ שכל השואל בעניני פקוח נפש הוא שופך דמים, שכן הדבר צריך להשפיע עליו כל כך עד שיעשה את הפעולה מעצמו, מבלי לשאול בבית-דין. כך גם בשעה שמתעוררת קנאת ה', הכובשת את פנימיות נפשו – אין האדם פונה לבית דין לשאול. או אין הוא מעונין לצעוד אך ורק על גשר של ברזל ולא לעשות דבר בלי שאלת בית-דין – שכן חבל על כל רגע. יתר על כן: אף כשידוע שביית-דין פוסק בנידון לשלילה – הרי "קנאים פוגעים בו", והדבר מתאים לרצון העליון שהרי "קנאים פוגעים בו" היא הלכה בשלחן-ערוך.

הסברת הדבר היא:

"אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות"¹⁸. יהודי כשלעצמו – כפי שאמר אדמו"ר הזקן – "יהודי אינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלקות", אלא שמשום רוח השטות, מחמת הבהמה שבקרבו, הנפש הבהמית, עלול הוא לעשות מעשה בהמה. לפיכך כשהוא מתעורר בקנאות, לא לכבודו או לכבוד בית אבא, כי אם "קנא קנאתי להוי'", והדבר משתלט עליו במדה כזו שאינו מהרהר אם עובר הוא עבירה בכך או לא, משום שכולו חדור קנאות להוי' – הרי סילק

(17) ירושלמי יומא פרק ח הלכה ה.

(18) סוטה ג, א.

בכך את עצמו הוא לצדדים, וכשאדם מסלק את גופו ונפשו הבהמית לצדדים ונותרת רק הנפש האלקית, שהיא תמיד אמנה אתו, יתברך¹⁹ וממנה נובעת הקנאות בנפשו, ודאי הדבר שהנשמה לכשעצמה, ללא בלבולי הנפש הבהמית, מכוונת לרצון העליון.

לפיכך אנו רואים שע"י כך שפנחס הרג את זמרי – מיד "ותעצר המגפה". פנחס הציל כמה אלפים מישראל מעוון חמור ביותר, עוון "בעל פעור", שעליו נאמר במדרש²⁰ שהוא מקטרג תמיד על ישראל ומשה רבנו דוחה את הקטרוג – דבר שלא נאמר על שום עוון, ומעוון זה הציל פנחס את בני ישראל. לכן זכה להנני נותן לו את בריתי שלום", ופנחס זה אליהו הבא לכל ברית מילה²¹ והוא יבשר את הגאולה.

ה. גם עתה זמן מגיפה, ר"ל, כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר שהקב"ה הצית את כתלי הגלות²². אין צורך להוכחות והסברות לכך, כי הדבר נראה באופן מוחשי. באופן מוחשי רואים שכמה וכמה מישראל בחוץ לארץ ובארץ הקדושה ת"ו נאבדים ליהדות. הם צועדים בדרך עקלתון המובילה אותם לידי כך שיהיו, ח"ו, למתנגדים להוי' ולתורתו. בזמן כזה, זמן של דליקה, זמן בו עלולים ילד או ילדה יהודים להיאבד מן היהדות – בזמן כזה אין צורך ללכת לבית-דין ולעיין בספרים אם מותר לבטל שעה של לימוד לשם כך אם לאו, ושאלות דומות אחרות – שכן מסוכן לדחות כל דקה: עת לעשות.

בתקופה כזאת צריך כל יהודי להדליק את הקנאות שבנפשו, דבר האפשרי באמצעות

19) תניא פרק כד.

20) תוספות סוטה סוף פרק א. פרקי דרבי אליעזר סוף פרק מה. ועוד.

21) פרקי דרבי אליעזר פרק כט. אבודרהם הלכות ברית מילה.

22) היום יום עמוד 12.

פנימיות התורה, לצאת מד' אמותיו וללכת ליהודים ולדבר אתם בדרכי נועם ובדברי רגש. אין להכנס אתם בוויכוחים שכליים, שכן בשעת דליקה אין זמן לכך, ובכלל – כשמדובר בפקוח נפשות קשה לשכנע את הזולת בוויכוחים שכליים. יש לפנות אל הזולת ברגש – בשפת הנשמה – ובכך להצית את האש שבקרבו – "רשפיה רשפי או שלהבת י"ה"²³, ואז – "ותעצר המגפה".

או זוכים לידי כך שפנחס, זה אליהו, יבוא "לפני יום הגדול והגורא, והשיב לב אבות על בנים וגו"²⁴, ויבשר את הגאולה על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו.

(משיחות י"ב תמוז, תשי"ג)

ו. אחד מחידושי הדברים בפ' פנחס הוא סדר ההתנחלות.

ענין הקרבתו וכן ענין ספירת בני ישראל מופיעים גם בפרשיות אחרות בהרחבה, אבל סדרי נחלה בכלל וסדרי נחלה בארץ ישראל בפרט, מפורטים בפרשת פנחס.

סדרי ההתנחלות בארץ ישראל נקבעו על פי גורל: "אך בגורל יחלק את הארץ". בגמרא ובמדרש²⁵ מוסבר שהם נקבעו על פי הגורל וגם על פי האורים והתומים.

יש, לכאורה, להבין: כיון שהסדר של חלוקת ארץ ישראל בגשמיות הוא משום שכך סדר חלוקת ארץ ישראל ברוחניות – הרי פירוש הדבר שסדר ה"חלוקה" בעבודת ה'²⁶ הוא על פי הגורל, והרי סדרי העבודה צריכים להיות על פי שכל, ולא על פי הגורל – שהוא למעלה מטעם ודעת!?

23) שיר השירים ת, ו.

24) מלאכי ג כג'כד.

25) בבא בתרא קכב, א. במדבר רבה על הפסוק.

26) ראה תורה אור תחילת פרשת וישב. תורת חיים שם.

לירושלים (כנ"ל).

ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם בשמו¹⁴ של "בית רבינו" שבדורנו:

"רבינו" – ב' שמותיו רומזים על הגאולה: שמו הראשון – יוסף – ע"ש "ביום ההוא יוסיף אדניי שנית ידו לקנות את שאר עמו אשר ישאר מאשור וממצרים גו' ומאיי הים גו' ואסף נדחי ישראל ונפוצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ"¹⁵, ושמו השני – יצחק – ע"ש הצחוק והשמחה ששלימותה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כמ"ש¹⁶ "אז ימלא שחוק פינו", "אז" דייקא, לעתיד לבוא¹⁷, כשיאמרו ליצחק (דוקא) "כי אתה אבינו"¹⁸.

ו"בית (רבינו)" – מספרו שבע מאות ושבעים¹⁹, וע"ש מספר זה נקבע שמו אשר יקראו ל"בית רבינו" בפי כל ישראל, "770"²⁰, שמספר זה הוא הגימטריא ד"פרצת", ע"ש "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"²¹, שרומז שמבית זה אורה יוצאה לכל ד' רוחות העולם, ובאופן של פריצת גדר, שכל ד' רוחות העולם מתעלים לדרגת ארץ ישראל ("עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"), כולל ובמיוחד שכל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם נקבעים בארץ ישראל ומתחברים לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, עליו נאמר²² "פרצת עליך

14) כידוע שהשם מורה על תוכנו ומהותו של הדבר הנקרא בשם זה (תניא שעהיה"א ספ"א. וראה בארוכה תשובות וביאורים (קה"ת תשל"ד) ס"א וש"נ).

15) ישעי' יא, יא-יב.

16) תהלים קכו, ב.

17) משא"כ בזמן הגלות, ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז, שנאמר אז ימלא שחוק פינו" (ברכות לא, א).

18) ישעי' סג, טז. שבת פט, ב.

19) להעיר מהנהגת גדולי ישראל שלמדו רמזים והוראות בעבודת ה' גם מעניני חול כיו"ב (כמו מספר הקרון במרכבת המסע, שהו"ע עראי, ועאכו"כ בנוגע לבית קבוע), ובפרט בנדוד"ד שהמספר נעשה שמו של הבית, כבפנים.

20) הן בלשון הקודש – שבע מאות שבעים, הן באידיש – זיבן זיבעציק, והן בלשון המדינה (אנגלית) – "סעווען סעווענטי".

21) ויצא כה, יד.

22) וישב לה, כט.

גאולתכם".

... יש לבאר כהנ"ל בנוגע ל"בית רבינו שבבבל" בדורנו זה – ביתו (בית הכנסת ובית המדרש) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

... בדור זה, דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, מסיימים ומשלימים "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"⁸ לעשות מארץ העמים ארץ ישראל גם במקום היותר תחתון דארץ העמים, חצי כדור התחתון (שבו לא הי' מתן תורה⁹), אשר, ע"י העלאת המקום היותר תחתון מעלים גם את כל שאר המקומות דארץ העמים¹⁰, וענין זה נעשה ע"י "בית רבינו" שבחצי כדור התחתון, שממנו אורה יוצאה לכל העולם, לעשות מהעולם כולו (עד לפנה הכי נדחת בקצוי תבל) ארץ ישראל, שזהו"ע ד"עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"¹¹, ו"עתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל"¹¹, שבה יוקבעו כל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם כולו מחובר לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, נשיא הדור, שהוא המשיח (גואלן של ישראל) שבדור, ועוד וג"ו עיקר, שהוא הנשיא דתורת החסידות¹², אשר, ע"י הפצתה חוצה (יפוצו מעינותיך חוצה", עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בכל קצוי תבל) פועלים ביאת מלכא משיחא¹³.

ועפ"ז מובן גודל העילוי ד"בית רבינו" – "מקדש מעט" העיקרי בגלות האחרון, "שנסע מקדש וישב שם", ולכן "הרי הוא מקום המקדש גופי' דלעתיד", ולא עוד אלא שבו יתגלה מקדש העתיד, ומשם ישוב

(8) תניא רפ"ז.

(9) ראה אגרות יקודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

(10) "כמו בהגבהת כותלי בית צצריכים להתחיל להגבי' הקורה התחתון דוקא ואז ממילא יוגבהו העליונים הימנו, משא"כ אם הי' מתחיל מאמצע הכותל לא הי' מגבי' התחתונים" (תו"א בראשית ד, רע"א).

(11) ראה ספרי דברים בתחלתו. פס"ר פ' שבת ור"ח. יל"ש ישע"י רמז תקג.

(12) להעיר, שתורת החסידות היא בחי' היחידה שבתורה (ראה קונטרס ענינה של תורת החסידות), הקשורה עם בחי' היחידה שבישראל, נשמתו של משיח צדקנו (רמ"ז לחז"ב מ, ב. ועוד).

(13) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

לקוטי

נכון, אמנם, שיסוד העבודה הוא דוקא – קבלת עול, אך היא יסוד העבודה בלבד, ואילו ראשית העבודה, כשיש לברר כיצד לעשות, מה מותר ומה אסור, צריכה להיות על פי התורה, ומוכרח לשם כך שכל והשגה. כיצד, איפוא, נאמר שה"חלוקה", כלומר הבירור והסיווג של העבודה המעשית, היא על פי גורל?

יתר על כן בלתי מובן הנאמר "אך בגורל יחלק את הארץ", והרי "אך" הוא מיעוט ופירוש הדבר שהחלוקה צריכה להיות רק על פי גורל, ולכאורה צריכה היא להיות רק על פי טעם ודעת?

ז. במאמר לאדמו"ר בעל ה"צמח צדק"²⁷ וכן במאמרים לרבתינו שלאחריו, מדובר הענין של "אך בגורל יחלק את הארץ" כפי שהוא בנפש ובעבודת ה'. לפי המוסבר שם מתורצת גם הקושיא האמורה:

גורל הוא הרי דבר הנעלה מטעם ודעת, וחלוקת הארץ חייב להיות אמנם רק על פי גורל, משום שהחלוקה נובעת מענין שלמעלה מטעם ודעת.

והביאור בזה, ובהקדמה:

למרות שכל יהודי חייב בכל המצוות, ישנם, בכל זאת, לכל יהודי ענינים מיוחדים השייכים אליו בפרט.

כפי שבתניא, אגרת הקדש²⁸ מוסברת העבודה שאנו מוצאים בתנאים ואמוראים שהיו זהירים טפי (במדה יתרה) במצוות מסוימות: הם היו זהירים בכל המצוות, אך בענינים מסוימים היו זהירים טפי, לפי

(27) ראה ד"ה אך בגורל – אה"ת פינחס ע' א'נט. ספר תרכ"ז, דשנת תרמ"ז.

(28) סימן ז. ראה גם הקדמת הרח"ז לשער ההקדמות (נדפס גם בסוף קונטרס עץ החיים עמוד 73 בסופו). ספר השיחות קיץ ה'ש"ת עמוד 22.

פינחס

שיחות

שהענינים היו שייכים להם בפרט, ובאמצעותם היתה גם ה"המשכה" והעליה של קיום שאר המצוות שלהם.

שייכות הענינים המיוחדים לכל אחד אינה על פי טעם ודעת, על פי הבנת שכלו שיש לו קשר מיוחד לענינים אלו – כי אם למעלה מטעם ודעת, ענין הגורל.

ח. לפיכך, כשאדם רואה שיש לו לגבי מצוה מסוימת העלמות והסתרים במדה יתרה – משמש הדבר הוכחה²⁹ כי יש למצוה זו שייכות יתרה אליו. מעובדה זו עצמה שנעמים קשיים במדה כזו – יש להוכיח שהדבר נוגע לו יותר.

ואף אם אינו רואה בעיני שכלו את שייכותו לענין זה, ואדרבה: הוא רואה שמצוה זו עולה לו ביתר קושי מאחרות, או שבמקצוע פלוני בתורה אין לו עריבות והצלחה – למרות זאת הרי ענין זה הוא ענינו המיוחד השייך לו בפרט, ובאמצעותו תהיה התעלות בכלל התורה והמצוות שלו, דוקא משום כך עומד היצר הרע נגדו במדה חזקה כזו, שכן הענין נוגע לו מאד.

לפיכך אין לו להניח ענין זה ולהתמסר לענינים אחרים, כי אם, אדרבה, להשתדל דוקא בעשיית ענין זה, שכן הוא נוגע לו ביותר. עובדה זו עצמה שאין הוא מבין את הקשר אליו ואינו רואה שהדבר נוגע לו במיוחד – היא אחת ההעלמות וההסתרים.

ט. כך יובן הנאמר "אך בגורל יחלק את הארץ" – בגורל שהוא למעלה מטעם ודעת. בארץ ישראל היו חלקים מסוגים שונים: הר, שפלה, ועמק, שדה לבן, שדה פרדס³⁰

(29) ראה קונטרס העבודה סוף פרק ו. (30) ראה בבא בתרא קכב, א. ומבואר בספר המאמרים תרכ"ז עמוד רה.

וכו'. החלוקה, שפלוגי קיבל בהר ופלוגי בשפלה ועמק, זה בשדה הפרדס וזה בשדה הלבן, היתה בהתאם למדת שייכותו הפרטית של כל אחד לארץ ישראל הרוחנית, שהתבטאה לכן בחלוקה כזו בארץ ישראל הגשמית.

משום כך "אך בגורל יחלק את הארץ", כי שייכותו של כל אחד לחלקו אינה שייכות לפי טעם ודעת, כי אם ענין שלמעלה מטעם ודעת, שדוגמתו למטה הוא ענין הגורל.

י. כיון שהדברים סופרו לנו, והתורה היא נצחית בכל זמן ובכל מקום – נוגע הדבר לנו במיוחד:

לכל אחד ענין מיוחד השייך לו בפרט, ולמרות ההעלמות וההסתרים שיש לו בענין זה – ואדרבה, כאמור: מפני שהוא רואה שהיצר הרע, העולם, עומד לנגדו – עליו להשתדל יותר ויותר לעשות אותו, כי הענין שייך לו במיוחד, ובאמצעותו תהיה המשכה ועליה גם בשאר עניניו.

(משיחת ט"ו תמוז, תשי"ב)

בשורת הגאולה

ע.

יש לומר – שהמקדש דלעתיד (ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים¹) יתגלה תחילה בהמקום "שנסע מקדש וישב שם"² בזמן הגלות ("בית רבינו שבבבל"³), ומשם יועתק למקומו בירושלים.

. . . ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח⁴) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, ובנה מקדש בירושלים? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב⁵ וממתין ומצפה לגאול את בני ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים (כמו "בי כנישתא דשף ויתיב"³, "שנסע מקדש וישב שם"), בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובנ"י) לירושלים.

. . . ואולי יש לומר, שמ"ש במדרש⁶ ש"בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם", קאי על גג בית המקדש דמקדש מעט שבחוץ לארץ⁷ שהוא במקום המקדש בירושלים ("שנסע מקדש וישב שם"), כי, לאחר ש"מקדש העתידי יתגלה וירד למטה לא יהי צורך להשמיע לישראל "הגיע זמן

הוספה

מילה – ואשה כמאן דמהילא דמיא⁶ – ולהיווכח שבני ישראל אינם כפי שהוא חושב. כלומר: כתוצאה מ"קנא קנאתי להוי" נוצר אצלו הלך רוח של אהבת ישראל, והוא מתבונן במעלת בני ישראל. לכן יהיה גם מבשר הגאולה.

אליהו היה הרי תלמידו של אחיה השילוני⁷, שהיה רבו של הבעל-שם טוב. הבעש"ט התנהג אף הוא ב"תנועה" של אהבת ישראל, וכן גם אדמו"ר הוקן, שהיה בעל נשמה חדשה, וכן רבותינו הבאים אחריו, ש"ע" אהבת ישראל שלהם, בה נהגו הם ואותה דרשו ממקושריהם, נזכה לאליהו מבשר הגאולה.

ב. זאת אשר יש לדעת – כי הרבי, כ"ק מו"ח אדמו"ר, דורש מכל אחד את ענין אהבת

א. לגבי השם "פנחס" קיימות דעות שונות אם לכתבו חסר או מלא. תוכן הענין של "מלא" הוא כדוגמת הנאמר²: "אלה תולדות פרץ" – "תולדות" מלא, דבר הקשור במשיח, שבביאתו יהיה כפי ש"עולם על מלואו נברא"³.

הקשר בין פנחס לגאולה העתידה הוא: לגבי פנחס נאמר שקינא קנאת ה' במעשה זמרי. גם לאחר מכן, לגבי אליהו – פנחס זה אליהו⁴ – נאמר⁵: "קנא קנאתי להוי' אלקי צבאות". משום כך אמר הקב"ה: "הנני נותן לו את בריתי שלום", ועליו להיות בכל ברית

(1) להעיר מזהר חלק ג נז, ב.

(2) רות ה, יח.

(3) ראה בראשית רבה פרשה יב, וא"י.

(4) תרגום יונתן וארא ו, יח ובכ"מ. רלב"ג למלכים א ז, א.

(5) מלכים א יט, י.

(6) עבודה זרה כז, א.

(7) ראה הקדמת הרמב"ם לספר היד החזקה.

(1) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(2) ערוך ערך שף (הובא בחדא"ג מהרש"א מגילה כט, א).

(3) מגילה כט, א.

(4) ספ"א.

(5) ראה סנהדרין צה, א: "יתיב אפיתחא דרומי".

(6) יל"ש ישע"י רמז תצט.

(7) ועפ"ז יומתק הדיוק "עומד על גג בית המקדש" – ש"גגות . . . לא נתקדשו" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), שרומז על חו"ל בערך לקדושת א"י.

חיות פנימית – מדבר הוא אודות זה מתוך חיות גם עם אחרים, ומפרסם את ההוראה ד"עשה כאן ארץ ישראל" אצל בני ביתו, אצל הקרובים אליו, ועאכו"כ אצל תלמידיו, עד שמדבר אודות זה עם כל מי שיכול להגיע אליו, וכיון שזה בא מפנימיותו, מדבר הוא דברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל הלב' ופועלים פעולתם, ועאכו"כ עי"ז שמראה דוגמא חי' מעבודת עצמו. עד שפועל שגם השומעים נעשים מדברים – "הגורל הי' מדבר".

ישראל – לקרב את כל בני ישראל, אף הפשוטים ביותר, שכן נוסף על כך שגם הפשוטים יקרים בעיני ה', כבן בעיני אביו, הרי יש בהם אותה סגולה עצמותית של פשיטות.

אשר לתלמידיהם הנוסעים בשליחות ה"מרכז לעניני חינוך"7* – עליהם לדעת כי

הלך-רוח של "קנא קנאתי" צריך להיות רק ביחס כל אחד כלפי עצמו, אך ביחס אל הזולת דרושה אהבת ישראל, שעל ידה נזכה ל"הנהגה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא"8, לבשר את הגאולה השלמה, במהרה בימינו, אמן.

(משיחת ש"פ בלק, י"ד תמוז, תשט"ז)

8 מלאכי ג, כג.

7* ראה לקו"ש [המתורגם] ח"ב ע' 73 הערה 21.

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מזרנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד

קרובים אליו, ועאכו"כ באַ זיינע תלמידים, ביז אַז ער רעדט וועגן דעם מיט די אַלע צו וועמען ער קען דערגרייכן, און וויבאַלד אַז דאָס קומט פון זיין פנימיות, רעדט ער דברים היוצאים מן הלב וואָס נכנסים אל הלב, ופועלים פעולתם, ועאכו"כ דורך דעם וואָס ער באַווייזט אַ דוגמא ח' פון זיין אייגענע עבודה. ביז אַז ער מאַכט אַז אויך די שומעים ווערן מדברים – „הגורל הי' מדבר“.

(משיחות ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב, כ"ד תמוז תש"א)

(6 ספר הישר לר"ת סי"ג. הובא בשל"ה סט, א.)

לפי כל סימני הגאולה נמצאים אנו כבר ממש בסמיכות להגאולה, וכפי שהודיע, פירסם והכריז כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו הכל, כולל גם „לצחצח את הכפתורים“¹, וסיימו גם את ה„עמדו הכן כולכם“², זאת אומרת שכבר „הכל מוכן לסעודה“, וכבר מוכנים לגשת לשולחן, ולאכול את סעודת לוינתן ושור הבר, כיון ש„הנה זה (משיח) בא“⁴, תיכף ומיד ממש!

ובאותיות פשוטות: בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה – צריך כאו"א מישראל להתרגל לגאולה ולהציב את עצמו במצב ורגש של גאולה, ע"י הפיכת יומו הפרטי ל„יום גאולה (פרטית)“, והפיכת מקומו הפרטי – ל„ארץ ישראל“, עי"ז שעושה את העבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

וכתוצאה משלימות עבודתו הפרטית (במחשבה דיבור ומעשה) – ה"ז צריך להתבטא גם בדיבורו, ע"ד „הגורל הי' מדבר“, שכיון שהוא חדור בפנימיות בהוראה והעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל“⁵, מתוך

הוספה בשורת הגאולה

לא.

לויט אַלע סימני הגאולה האַלט מען שוין ממש באַ דער גאולה, ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר האָט מודיע, מפרסם און מכריז געווען, אַז מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, כולל אויך „צופוזן די קנעפּ“¹, און אויך פאַרענדיקט דעם „עמדו הכן כולכם“², דאָס הייסט אַז ס'איז שוין „הכל מוכן לסעודה“³, און מ'איז שוין גרייט צוגיין צום טיש, און עסן סעודת לוינתן ושור הבר, וואָרום „הנה זה (משיח) באַ“⁴, תיכף ומיד ממש!

ובאותיות פשוטות: שטייענדיק קרוב גלייך פאַר דער גאולה – דאַרף יעדער איד זיך איינגעוואוינען צו דער גאולה און זיך אַריינשטעלן אין אַ מצב ורגש של גאולה, דורך מאַכן זיין פרטיות'דיקן טאָג אַ „גאולה (פרטית) טאָג“, און מאַכן זיין מקום פרטי – „ארץ ישראל“, דורך דעם וואָס ער טוט די עבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

און אַלס אַ תוצאה פון די אייגענע שלימות העבודה (במחשבה דיבור ומעשה) – דאַרף זיך דאָס אויך אַרויסזאָגען אין זיין דיבור, ע"ד ווי „הגורל הי' מדבר“, אַז וויבאַלד ער איז דורכגענומען בפנימיות מיט דער הוראה ועבודה פון „מאָך דאָ ארץ ישראל“⁵, מיט אַן אינערלעכע לעבעדיקייט – רעדט ער וועגן דעם מיט חיות אויך צו אַנדערע, און איז מפרסם די הוראה פון „מאָך דאָ ארץ ישראל“ באַ בני ביתו, באַ די

(1) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
(2) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רעט. וראה „היום יום“ טו טבת.
(3) ל' המשנה – אבות פ"ג מט"ז.
(4) שה"ש ב, ת. ובשה"ש עה"פ.
(5) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפה ואילך.